

Arrest

nr. 168 481 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Tadzjiek van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig uit de wijk Sarai Shamali in Kabul. U heeft uw eerste vier levensjaren in Kabul gewoond en verhuisde dan met uw familie naar Iran. U verbleef 9 jaren in Iran alvorens terug te keren naar Sarai Shamali in Kabul waar u nog tien jaar heeft gewoond.

Uw broer werkte gedurende drie jaar als elektricien in een compound waar Amerikanen woonden die verbonden waren aan ACCL International. Hij nodigde u uit om daar ook te gaan werken in de schoonmaak. Toen u er een maand werkte, gebeurde er een zelfmoordaanslag voor de ingang van de compound. Uw broer en u waren die dag thuis. In de namiddag werd uw broer gebeld door een vriend en collega die vertelde dat de taliban jullie zochten. U en uw broer zijn nog een nacht in jullie huis in

Sarai Shamali gebleven. De volgende dag verhuisden jullie naar het dorp Khoja Ajud Baba in Shakardara district, waar uw vader ook een huis had. Daar verbleven jullie nog vier maand, zonder enige concrete bedreiging te hebben ontvangen. Wel vernam u van uw familie dat de taliban aanwezig waren in het dorp in Shakardara en jullie in de gaten hielden.

Daarop besloten jullie Afghanistan te verlaten. In Nimroz raakte u gescheiden van uw broer. U verliet het land in de maand oktober van 2015 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië naar Duitsland. U kwam België binnen op 2 november 2015 en vroeg 9 dagen later, op 10 november 2015, asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban vervolgd te worden omwille van uw één maand lange tewerkstelling in het compound van de firma ACCL International.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskera, de werkbadge van broer bij ACCL International, een werkbadge van uw broer bij Rosta, een gele Iraanse schoolkaart, een certificaat van uw broer van Rosta, een inschrijvingsformulier van ACCL en een enveloppe.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling als schoonmaker bij de firma ACCL International en uw daaruit volgende problemen met de taliban.

Vooreerst is het van belang op te merken dat uw kennis van het bedrijf waarvoor u verklaart te hebben gewerkt niet kan overtuigen en heel vaag blijft. Zo slaagt u er niet in de naam van het bedrijf te verklaren. U verklaart dat u de naam van het bedrijf niet kent, enkel dat het ACCL heet (CGVS, p.7). Gevraagd wat het bedrijf precies doet, verklaart u dat het een buitenlands bedrijf is. U stelt dat het een constructiebedrijf is, maar u kan niet verduidelijken wat ze precies doen (CGVS, p.7). U verklaart dat u slechts schoonmaker was en dus geen verdere informatie heeft. U weet eveneens niet waar het hoofdkantoor van ACCL zich bevindt (CGVS, p. 15). Het feit dat u slechts beperkte kennis heeft van het bedrijf ACCL International doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vermeende job bij dit bedrijf.

Ook het enige document dat u voorlegt om uw werkzaamheden bij het bedrijf ACCL International te bewijzen, kan niet overtuigen. Zo staat bij het vakje 'geboortedatum' (DoB of Date of Birth) het jaartal 1387 ingevuld. Het jaar 1387 in de Afghaanse kalender komt echter overeen met het jaar 2009 in de christelijke kalender. Bovendien is de stempel op de pasfoto rechtsboven op het formulier doorgetekend met balpen. Er zijn ook sporen van beschadiging op het papier rond de foto. Dit doet sterke vermoedens rijzen dat er op het originele document een andere foto bevestigd was. Ook de handtekening linksonder het formulier is bijgewerkt met balpen. Bijgevolg kan totaal geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit dit document.

U verklaart tevens dat het hoofdkantoor van ACCL gebouwd werd gedurende de periode dat u voor die firma werkte (CGVS, p.7). Op basis van uw verklaringen kan ervan uitgegaan worden dat u bij ACCL werkte in de lente of zomer van 2015 (CGVS, p. 7). Dit klopt evenwel niet met de informatie die verkregen werd via de officiële website van ACCL International: www.acclinernatonaal.com. Op de website staat te lezen dat de grote opening van het nieuw gebouwde hoofdbureau in Kabul op 25 februari 2013 was. Dit persbericht werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Ook de werkkaart van ACCL van uw broer doet twijfels reizen over de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling. Zo werd u tot tweemaal toe gevraagd of uw broer deze eigenste kaart gebruikte tijdens zijn werk op de compound in de periode dat u er ook werkte. Hierop antwoordt u tweemaal positief (CGVS, p. 11). De kaart is echter vervallen op 31 december 2011. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat uw broer met deze vervallen badge gewerkt heeft in de periode waarin u beweert gewerkt te hebben in de compound.

Het is tevens frappant dat uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban nauwelijks enige concrete informatie bevatten. U vermeldt een zelfmoordaanslag voor de ingang van het bedrijf waar u werkte (CGVS, p.12), maar kan er enkel over zeggen dat er Afghanen en buitenlanders gedood werden en dat de aanval door de taliban georganiseerd was. U weet u niet op welk moment van de dag deze aanval plaatsvond (CGVS, p.12). U stelt dat uw broer werd gebeld door een collega die hem het incident beschreef en hem zei dat de taliban jullie zochten. Echter, op de vraag welke beschrijving de collega gaf aan uw broer, antwoordt u enkel dat u niet naast uw broer was op het moment van het telefoongesprek (CGVS, p.12). Gezien de impact die de zelfmoordaanslag gehad heeft op uw leven in Afghanistan, kan verwacht worden dat u hier uitgebreider over kan vertellen.

Gevraagd naar wanneer deze aanslag plaatsvond, verklaart u dat het 8 of 9 maanden geleden was. U verduidelijkt dat u vier maanden in Shamali verbleef, dat u een maand onderweg was en nu reeds drie maanden in België hebt verbleven (CGVS, p.12). Dit komt overeen met wat u eerder in het interview verklaarde, namelijk dat u stopte met werken na de zelfmoordaanslag die midden in de zomer

plaatsvond (CGVS, p.7). Opmerkelijk is evenwel dat u bij DVZ aanvankelijk verklaarde dat de aanslag twee jaar geleden gebeurde en dat u acht of negen maanden na de aanslag het land ontvluchtte (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze chronologische tegenstrijdigheid, verklaart u dat er misschien een fout gebeurde. U zou hen gezegd hebben dat de aanslag acht maanden geleden was. U zegt tevens dat u misschien over een andere aanslag gepraat heeft die twee jaar geleden plaatsvond (CGVS, p. 14). Deze uitleg houdt echter geen steek. Er wordt bij DVZ gevraagd kort en precies toe te lichten wat uw persoonlijke problemen zijn. Dat u op een dergelijke vraag zou antwoorden door te vertellen over een willekeurige aanslag van twee jaar geleden, houdt geen steek. Geconfronteerd met het feit dat u zei dat u acht of negen maanden na de aanslag het land verliet, verklaart u dat u toen gezegd heeft dat de aanslag 8 of 9 maanden geleden plaatsvond (CGVS, p.14). Geconfronteerd met het feit dat er drie maanden tussen het gesprek bij DVZ en het interview bij CGVS zitten, en dat u steeds over acht of negen maanden spreekt, herhaalt u slecht dat u acht maanden gezegd heeft (CGVS, p.14). Dit verklaart uiteraard niet waarom er chronologische tegenstrijdigheden in uw relaas zitten. Van iemand die 12 jaar schoolgelopen heeft kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij in staat is een coherent en chronologisch relaas te doen. Het feit dat u er niet in slaagt deze chronologische verschillen op een aannemelijke wijze te verklaren, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielaarsrelaas.

Ook de link tussen de zelfmoordaanslag en uw persoonlijke vrees voor de taliban is onduidelijk. U verklaart dat de vriend van uw broer hem na de aanslag inlichtte over het incident en ook vertelde dat de taliban op zoek was naar jullie. De vriend zei dat de taliban jullie herkend hadden (CGVS, p. 12). U verklaart later dat uw broer reeds voor het incident bedreigd werd door de taliban (CGVS, p.13). U kan echter niet preciseren wanneer uw broer bedreigd werd. Verder kan u niet preciseren hoeveel keer uw broer bedreigd werd (CGVS, p.13). Tenslotte is het ook opmerkelijk dat u geen enkele keer persoonlijk bedreigd werd. U werd enkel bedreigd via uw broer. Het is dan ook frappant dat u over de bedreigingen die uw broer ontving nauwelijks iets weet te vertellen (CGVS, p. 13). Er mag van uitgegaan worden dat als er bedreigingen geuit worden tegen uw persoon, u hier een zekere interesse voor zou tonen en meer details over deze bedreigingen zou kennen. Uw relaas mist echter detail en komt weinig doorleefd over. Verder is het opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het Commissariaat-generaal wat betreft uw meest recente adres in Afghanistan. Zo gaf u bij DVZ Sarai Shamali op als meest recente adres, en verklaarde u bij het CGVS dat u vier maanden voor vertrek verhuisde naar het dorp Khoja Ajud Baba in het district Shakardara, op een uur rijden van Kabul (CGVS, p.3). Wanneer u gevraagd wordt waarom u deze info niet gaf tijdens het interview bij DVZ, antwoordt u dat het u niet gevraagd is. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw laatste verblijfplaats in Afghanistan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaarsrelaas.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaarsrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara vormt slechts een bewijs voor uw identiteit en kan als dusdanig uw asielmotieven niet ondersteunen. De enveloppe duidt enkel aan dat er post voor u verzonden werd vanuit Kabul. De gele schoolkaart uit Iran brengt u aan als bewijs voor uw verblijf in Iran, wat in deze beslissing niet meteen in twijfel wordt getrokken. De werkbadge van uw broer bij Rosta alsook het appreciatiecertificaat uitgereikt door datzelfde bouwbedrijf kunnen uw verklaarde vrees voor vervolging echter geen kracht bijzetten. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaarsrelaas ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus

2015 . Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvragen. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling als schoonmaker bij de firma ACCL International en uw daaruit volgende problemen met de taliban.

Vooreerst is het van belang op te merken dat uw kennis van het bedrijf waarvoor u verklaart te hebben gewerkt niet kan overtuigen en heel vaag blijft. Zo slaagt u er niet in de naam van het bedrijf te verklaren. U verklaart dat u de naam van het bedrijf niet kent, enkel dat het ACCL heet (CGVS, p.7). Gevraagd wat het bedrijf precies doet, verklaart u dat het een buitenlands bedrijf is. U stelt dat het een constructiebedrijf is, maar u kan niet verduidelijken wat ze precies doen (CGVS, p.7). U verklaart dat u slechts schoonmaker was en dus geen verdere informatie heeft. U weet eveneens niet waar het hoofdkantoor van ACCL zich bevindt (CGVS, p. 15). Het feit dat u slechts beperkte kennis heeft van het bedrijf ACCL International doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vermeende job bij dit bedrijf.

Ook het enige document dat u voorlegt om uw werkzaamheden bij het bedrijf ACCL International te bewijzen, kan niet overtuigen. Zo staat bij het vakje ‘geboortedatum’ (DoB of Date of Birth) het jaartal 1387 ingevuld. Het jaar 1387 in de Afghaanse kalender komt echter overeen met het jaar 2009 in de christelijke kalender. Bovendien is de stempel op de pasfoto rechtsboven op het formulier doorgetekend met balpen. Er zijn ook sporen van beschadiging op het papier rond de foto. Dit doet sterke vermoedens rijzen dat er op het originele document een andere foto bevestigd was. Ook de handtekening linksonder het formulier is bijgewerkt met balpen. Bijgevolg kan totaal geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit dit document.

U verklaart tevens dat het hoofdkantoor van ACCL gebouwd werd gedurende de periode dat u voor die firma werkte (CGVS, p.7). Op basis van uw verklaringen kan ervan uitgegaan worden dat u bij ACCL werkte in de lente of zomer van 2015 (CGVS, p. 7). Dit klopt evenwel niet met de informatie die verkregen werd via de officiële website van ACCL International: www.acclinernational.com. Op de website staat te lezen dat de grote opening van het nieuw gebouwde hoofdbureau in Kabul op 25 februari 2013 was. Dit persbericht werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Ook de werkkaart van ACCL van uw broer doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling. Zo werd u tot tweemaal toe gevraagd of uw broer deze eigenste kaart gebruikte tijdens zijn werk op de compound in de periode dat u er ook werkte. Hierop antwoordt u tweemaal positief (CGVS, p. 11). De kaart is echter vervallen op 31 december 2011. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat uw broer met deze vervallen badge gewerkt heeft in de periode waarin u beweert gewerkt te hebben in de compound.

Het is tevens frappant dat uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban nauwelijks enige concrete informatie bevatten. U vermeldt een zelfmoordaanslag voor de ingang van het bedrijf waar u werkte (CGVS, p.12), maar kan er enkel over zeggen dat er Afghanen en buitenlanders gedood werden en dat de aanval door de taliban georganiseerd was. U weet u niet op welk moment van de dag deze aanval plaatsvond (CGVS, p. 12). U stelt dat uw broer werd gebeld door een collega die hem het incident beschreef en hem zei dat de taliban jullie zochten. Echter, op de vraag welke beschrijving de collega gaf aan uw broer, antwoordt u enkel dat u niet naast uw broer was op het moment van het telefoongesprek (CGVS, p.12). Gezien de impact die de zelfmoordaanslag gehad heeft op uw leven in Afghanistan, kan verwacht worden dat u hier uitgebreider over kan vertellen.

Gevraagd naar wanneer deze aanslag plaatsvond, verklaart u dat het 8 of 9 maanden geleden was. U verduidelijkt dat u vier maanden in Shamali verbleef, dat u een maand onderweg was en nu reeds drie maanden in België hebt verbleven (CGVS, p.12). Dit komt overeen met wat u eerder in het interview verklaarde, namelijk dat u stopte met werken na de zelfmoordaanslag die midden in de zomer plaatsvond (CGVS, p.7). Opmerkelijk is evenwel dat u bij DVZ aanvankelijk verklaarde dat de aanslag twee jaar geleden gebeurde en dat u acht of negen maanden na de aanslag het land ontvluchtte (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze chronologische tegenstrijdigheid, verklaart u dat er misschien een fout gebeurde. U zou hen gezegd hebben dat de aanslag acht maanden geleden was. U

zegt tevens dat u misschien over een andere aanslag gepraat heeft die twee jaar geleden plaatsvond (CGVS, p. 14). Deze uitleg houdt echter geen steek. Er wordt bij DVZ gevraagd kort en precies toe te lichten wat uw persoonlijke problemen zijn. Dat u op een dergelijke vraag zou antwoorden door te vertellen over een willekeurige aanslag van twee jaar geleden, houdt geen steek. Geconfronteerd met het feit dat u zei dat u acht of negen maanden na de aanslag het land verliet, verklaart u dat u toen gezegd heeft dat de aanslag 8 of 9 maanden geleden plaatsvond (CGVS, p.14). Geconfronteerd met het feit dat er drie maanden tussen het gesprek bij DVZ en het interview bij CGVS zitten, en dat u steeds over acht of negen maanden spreekt, herhaalt u slecht dat u acht maanden gezegd heeft (CGVS, p.14). Dit verklaart uiteraard niet waarom er chronologische tegenstrijdigheden in uw relaas zitten. Van iemand die 12 jaar schoolgelopen heeft kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij in staat is een coherent en chronologisch relaas te doen. Het feit dat u er niet in slaagt deze chronologische verschillen op een aannemelijke wijze te verklaren, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ook de link tussen de zelfmoordaanslag en uw persoonlijke vrees voor de taliban is onduidelijk. U verklaart dat de vriend van uw broer hem na de aanslag inlichtte over het incident en ook vertelde dat de taliban op zoek was naar jullie. De vriend zei dat de taliban jullie herkend hadden (CGVS, p. 12). U verklaart later dat uw broer reeds voor het incident bedreigd werd door de taliban (CGVS, p.13). U kan echter niet preciseren wanneer uw broer bedreigd werd. Verder kan u niet preciseren hoeveel keer uw broer bedreigd werd (CGVS, p.13). Tenslotte is het ook opmerkelijk dat u geen enkele keer persoonlijk bedreigd werd. U werd enkel bedreigd via uw broer. Het is dan ook frappant dat u over de bedreigingen die uw broer ontving nauwelijks iets weet te vertellen (CGVS, p. 13). Er mag van uitgegaan worden dat als er bedreigingen geuit worden tegen uw persoon, u hier een zekere interesse voor zou tonen en meer details over deze bedreigingen zou kennen. Uw relaas mist echter detail en komt weinig doorleefd over.

Verder is het opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het Commissariaat-generaal wat betreft uw meest recente adres in Afghanistan. Zo gaf u bij DVZ Sarai Shamali op als meest recente adres, en verklaarde u bij het CGVS dat u vier maanden voor vertrek verhuisde naar het dorp Khoja Ajud Baba in het district Shakardara, op een uur rijden van Kabul (CGVS, p.3). Wanneer u gevraagd wordt waarom u deze info niet gaf tijdens het interview bij DVZ, antwoordt u dat het u niet gevraagd is. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw laatste verblijfplaats in Afghanistan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara vormt slechts een bewijs voor uw identiteit en kan als dusdanig uw asielmotieven niet ondersteunen. De enveloppe duidt enkel aan dat er post voor u verzonden werd vanuit Kabul. De gele schoolkaart uit Iran brengt u aan als bewijs voor uw verblijf in Iran, wat in deze beslissing niet meteen in twijfel wordt getrokken. De werkbadge van uw broer bij Rosta alsook het appreciatiecertificaat uitgereikt door datzelfde bouwbedrijf kunnen uw verklaarde vrees voor vervolging echter geen kracht bijzetten. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker wijst erop dat niet hij maar zijn broer het inschrijvingsformulier van ACCL heeft aangevraagd. Verzoeker geeft aan te veronderstellen dat bij de vermelding van de geboortedatum een materiële fout is begaan door zijn broer, in het aanvraagformulier, of door het bedrijf. Deze verklaring overtuigt echter niet, in de mate dat het hier een louter hypothetische bewering betreft waarvoor geen objectieve

aanwijzingen kunnen worden gevonden in het formulier en die geen grondslag vindt in het administratief dossier.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker nauwelijks enige concrete informatie kon verstrekken over de zelfmoordaanslag die zou zijn gebeurd voor de ingang van het bedrijf waar hij werkte, laat verzoeker gelden dat hij zelf niet aanwezig was en hierover slechts werd ingelicht door zijn broer. Zijn broer zou zijn verwittigd door een collega, met wie verzoeker zelf niet zou hebben gesproken. Verzoeker stelt ook nadien geen nieuwe informatie te hebben gekregen. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker niet méér en gedetailleerdere informatie kan geven over een gebeurtenis die een dermate grote impact had op zijn leven dat zij hem ertoe aanzette zijn land van herkomst te ontvluchten. Dat verzoeker zelf niet in het bedrijf aanwezig was op het ogenblik van de zelfmoordaanslag en er onrechtstreeks van op de hoogte werd gebracht, neemt niet weg dat hij klaarblijkelijk een doelwit was en de taliban naar hem op zoek waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Er mag daarom redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker het nodige zou hebben gedaan om meer te weten te komen over de precieze omstandigheden van de aanslag, alsook over de identiteit en de motieven van de daders.

Verzoeker wijst erop dat zijn raadsman aan het begin van zijn gehoor heeft opgemerkt dat er een fout was geslopen in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld. Zijn raadsman heeft immers aangegeven dat waar in de vragenlijst gesteld wordt dat verzoeker acht of negen maanden na de aanslag besloot om te vluchten dit een fout zou zijn in de vertaling. Deze opmerking neemt evenwel niet weg dat verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er twee jaar geleden een bom ontplofte voor de ingang van het bedrijf waar hij werkte, terwijl ditzelfde incident zich volgens zijn latere verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts acht of negen maanden eerder zou hebben voorgedaan. Het is weinig aannemelijk dat het hier ook om een vertaalfout zou gaan. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, houdt de uitleg dat verzoeker misschien op een andere aanslag doelde geen steek, temeer daar verzoeker twee jaar geleden nog niet aan de slag was bij het bedrijf en dus niet kan worden ingezien wat een eerdere aanslag van doen heeft met zijn persoonlijke problemen. In zoverre verzoeker het erop houdt dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat de zelfmoordaanslag acht of negen maanden eerder plaatsvond, doet hij geen afbreuk aan de chronologische tegenstrijdigheid die hierin gelegen is dat er ongeveer tweeënhalve maand verliep tussen beide gesprekken en verzoeker de zelfmoordaanslag derhalve niet op consequente wijze in de tijd situeerde.

Wat betreft de dreigementen die zijn broer zou hebben ontvangen, laat verzoeker gelden dat hij hier zelf niet rechtstreeks over werd geïnformeerd. Zijn broer zou hem immers niet willen hebben doen schrikken. Verzoeker stelt slechts te weten dat de taliban geïnfiltreerd zouden zijn op het werk om er informatie te verzamelen over degenen die met buitenlanders samenwerken. Hij geeft aan dat zijn broer meermaals bedreigd werd, onder andere op de weg van zijn werk naar huis. Zijn broer zou echter niets meer hebben willen zeggen. Dat verzoekers broer karig zou zijn geweest met informatie vanuit een bezorgdheid verzoeker geen schrik aan te jagen, acht de Raad niet aannemelijk nu het duidelijk in verzoekers belang was om door zijn broer terdege te worden ingelicht over een dreiging waar ze beiden het slachtoffer van zouden zijn geweest. Waar verzoeker thans aangeeft dat de taliban zouden geïnfiltreerd zijn op zijn werk en specificiert dat zijn broer werd bedreigd op de weg van het werk naar huis, stelt de Raad vast dat verzoeker deze informatie niet gaf op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat zij als louter *post factum* wordt beschouwd.

Verzoeker acht het gegeven dat hij gedurende vier maanden voor zijn vertrek in het dorp Khoja Ajud Baba in het district Shakardara verbleef 'geen voornamelijk element' van zijn asielaanvraag. Bijkomend wijst hij erop dat hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om een kort overzicht van zijn hoofdverblijfplaatsen te geven. Verzoeker stelt ervan uit te zijn gegaan dat hij als laatste adres die plaats moest vermelden waar hij effectief gevestigd was en niet waar hij slechts tijdelijk verbleef. Van een kandidaat-vluchteling mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de

asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Blijkens het administratief dossier vermeldde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat hij gedurende vier maanden voor zijn vertrek in het dorp Khoja Ajud Baba verbleef, hoewel hem uitdrukkelijk werd gevraagd een overzicht te geven van zijn hoofdverblijfplaatsen. In zoverre uit verzoekers verklaringen mag worden afgeleid dat hij gedurende een onafgebroken periode van vier maanden daadwerkelijk in voormeld dorp verbleef, houdt zijn argument dat hij onder 'hoofdverblijfplaats' slechts die plaatsen verstond waar hij effectief gevestigd was geen steek.

Verzoeker voert verder aan dat de verwerende partij de door hem neergelegde documenten verwerpt *"omwille van het feit dat, volgens haar informatie, documenten kunnen gemakkelijk op non-reguliere wijze, verkregen worden"*. Verzoeker wijst erop dat het rapport van CEDOCA over corruptie en documentenfraude in Pakistan voornamelijk gaat over documenten die uitgaan van overheden of officiële instellingen, terwijl hij zelf documenten heeft neergelegd van een privéfirma (ACCL International). Het feit dat documenten kunnen verkregen worden op corrupte wijze of door vervalsing betekent volgens verzoeker niet *per se* dat geen enkel document authentiek zou zijn. Zijn documenten zouden daarom ten minste als begin van bewijs moeten worden beschouwd. De Raad wijst verzoeker erop dat hij slechts één document heeft voorgelegd dat betrekking heeft op zijn werkzaamheden bij het bedrijf ACCL International. Hoger werd besloten dat aan de authenticiteit van dit document geen geloof kan worden gehecht om redenen die er inherent aan zijn. Wat betreft de andere documenten, werd als volgt gemotiveerd waarom zij niet kunnen dienen om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen: *"De taskara vormt slechts een bewijs voor uw identiteit en kan als dusdanig uw asielmotieven niet ondersteunen. De enveloppe duidt enkel aan dat er post voor u verzonden werd vanuit Kabul. De gele schoolkaart uit Iran brengt u aan als bewijs voor uw verblijf in Iran, wat in deze beslissing niet meteen in twijfel wordt getrokken. De werkbadge van uw broer bij Rosta alsook het appreciatiecertificaat uitgereikt door datzelfde bouwbedrijf kunnen uw verklaarde vrees voor vervolging echter geen kracht bijzetten."* Verzoeker gaat niet in op bovenstaande passage van de bestreden beslissing en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Gelet op informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat zowel authentieke als vervalste Afghaanse documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen worden verkregen, is de eventuele bewijswaarde die deze documenten zouden hebben hoe dan ook bijzonder relatief. Verzoeker voert niet aan dat voormelde informatie niet correct of betrouwbaar zou zijn, maar wijst er slechts op dat het betreffende rapport van CEDOCA voornamelijk gaat over 'officiële' documenten. In de bestreden beslissing wordt evenwel terecht gesteld dat *"(d)ocumenten uit niet-officiële bronnen (...) om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen (zijn) dan 'officiële' stukken"*. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet volhouden dat zijn documenten ten minste als begin van bewijs zouden moeten worden beschouwd.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de stad Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan – Security Situation"* van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld

dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viserden de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hij werpt enkel op dat volgens het hoger aangehaalde EASO rapport de veiligheidssituatie in de stad Kabul zorgwekkend blijft en het aantal burgerslachtoffers "*belangrijk*" blijft. Zodoende doet verzoeker geen afbreuk aan de hoger weergegeven veiligheidsanalyse, waar deze stelt dat in Kabul een patroon van geweldsincidenten standhoudt waarbij Afghaanse burgers geen doelwit zijn en willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF